

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Łowiczu w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący - SSR Małgorzata Szubert-Fiałkowska

Protokolant – Milena Skonieczna, Anna Chęcińska,

w obecności Prokuratora –

po rozpoznaniu dnia: 14 sierpnia i 23 listopada 2017 r.

sprawy:

1. **K. Ż.**

ur. (...) w Ł.

syna S. i M. z d. D.

oskarżonego o to, że: I. w dniu 6 listopada 2016 roku w Ł., woj. (...) z pozostawionego portfela w samochodzie marki A. (...) nr rej. (...) należącego do Ł. Ł. zabrał w celu przywłaszczenia kartę bankomatową Banku (...) S.A. wraz z przypisanym do niej numerem (...) należąca do wymienionego pokrzywdzonego

tj. o czyn z art. 278 §1 i §5 kk

II. w dniu 6 listopada 2016 roku w Ł., woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z W. O. przy użyciu przywłaszczonej karty bankomatowej Banku (...) S.A. i pokonaniu zabezpieczenia kodu (...) dokonał włamania do konta bankowego bez zgody i wiedzy posiadacza karty Ł. Ł., a następnie dokonał kradzieży środków pieniężnych poprzez wypłatę z bankomatu w kwocie 2.000 złotych na szkodę wymienionego pokrzywdzonego

tj. o czyn z art. 279 §1 kk

III. w dniu 6 listopada 2016 roku w Ł., woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z W. O. przy użyciu przywłaszczonej karty bankomatowej Banku (...) S.A. i pokonaniu zabezpieczenia kodu (...) dokonał włamania do konta bankowego bez zgody i wiedzy posiadacza karty Ł. Ł., a następnie dokonał kradzieży środków pieniężnych poprzez wypłatę z bankomatu w kwocie 500 złotych na szkodę wymienionego pokrzywdzonego

tj. o czyn z art. 279 §1 kk

IV. w dniu 6 listopada 2016 roku w Ł., woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z W. O. przy użyciu przywłaszczonej karty bankomatowej Banku (...) S.A. i pokonaniu zabezpieczenia kodu (...) usiłował dokonać włamania do konta bankowego bez zgody i wiedzy posiadacza karty Ł. Ł., a następnie kradzieży na jego szkodę środków pieniężnych w wysokości 700 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na dzienny limit wypłaty środków pieniężnych

tj. o czyn z art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk

V. w dniu 6 listopada 2016 roku w Ł., woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z W. O. przy użyciu przywłaszczonej karty bankomatowej Banku (...) S.A. i pokonaniu zabezpieczenia kodu (...) dokonał włamania do konta bankowego bez zgody i wiedzy posiadacza karty Ł. Ł., a następnie dokonał kradzieży środków pieniężnych poprzez wypłatę z bankomatu w kwocie 500 złotych na szkodę wymienionego pokrzywdzonego

tj. o czyn z art. 279 §1 kk

2. W. O. z d. K.

ur. (...) w L.

córki S. i R. z d. Pintera

oskarżonej o to, że: **I.** w dniu 6 listopada 2016 roku w Ł., woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z K. Ż. przy użyciu przywłaszczonej karty bankomatowej Banku (...) S.A. i pokonaniu zabezpieczenia kodu (...) dokonał włamania do konta bankowego bez zgody i wiedzy posiadacza karty Ł. Ł., a następnie dokonał kradzieży środków pieniężnych poprzez wypłatę z bankomatu w kwocie 2.000 złotych na szkodę wymienionego pokrzywdzonego.

to jest o czyn z art. 279 §1 kk,

II. w dniu 6 listopada 2016 roku w Ł., woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z K. Ż. przy użyciu przywłaszczonej karty bankomatowej Banku (...) S.A. i pokonaniu zabezpieczenia kodu (...) dokonał włamania do konta bankowego bez zgody i wiedzy posiadacza karty Ł. Ł., a następnie dokonał kradzieży środków pieniężnych poprzez wypłatę z bankomatu w kwocie 500 złotych na szkodę wymienionego pokrzywdzonego.

tj. o czyn z art. 279 §1 kk,

III. w dniu 6 listopada 2016 roku w Ł., woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z K. Ż. przy użyciu przywłaszczonej karty bankomatowej Banku (...) S.A. i pokonaniu zabezpieczenia kodu (...) usiłowała dokonać włamania do konta bankowego bez zgody i wiedzy posiadacza karty Ł. Ł., a następnie kradzieży na jego szkodę środków pieniężnych w wysokości 700 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na dzienny limit wypłaty środków pieniężnych,

tj. o czyn z art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk,

IV. w dniu 6 listopada 2016 roku w Ł., woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z K. Ż. przy użyciu przywłaszczonej karty bankomatowej Banku (...) S.A. i pokonaniu zabezpieczenia kodu (...) dokonał włamania do konta bankowego bez zgody i wiedzy posiadacza karty Ł. Ł., a następnie dokonał kradzieży środków pieniężnych poprzez wypłatę z bankomatu w kwocie 500 złotych na szkodę wymienionego pokrzywdzonego.

tj. o czyn z art. 279 §1 kk.

o r z e k a :

I. Oskarżonego **K. Ż.** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I. i za to z mocy art. 278 §1 i § 5 kk skazuje go, a na podstawie art. 278 §1 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego **K. Ż.** w miejsce zarzucanych mu czynów opisanych w pkt II. – V. uznaje za winnego tego, że w dniu 06 listopada 2016 r. w Ł. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z W. O., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przy użyciu przywłaszczonej karty bankomatowej Banku (...) S.A. i pokonaniu zabezpieczenia kodu (...) usiłował włamać się oraz trzykrotnie włamał się do konta bankowego Ł. Ł. skąd poprzez wypłaty w bankomatach dokonał kradzieży środków pieniężnych w łącznej kwocie 3.000,- (trzy tysiące) zł i za tak przypisany czyn z mocy art. 279 §1 kk oraz art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk w zw. z art. 12 kk skazuje go, a na podstawie art. 279 §1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

III. Z mocy art. 85 kk i art. 86 §1 kk za zbiegające się przestępstwa wymierza oskarżonemu K. Ż. karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Oskarżoną **W. O.** w miejsce zarzucanych jej czynów, opisanych w pkt I- IV., uznaje za winną tego, że w dniu 06 listopada 2016 r. w Ł. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. Ż., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przy użyciu przywłaszczonej karty bankomatowej Banku (...) S.A. i pokonaniu zabezpieczenia kodu (...) usiłowała włamać się oraz trzykrotnie włamała się do konta bankowego Ł. Ł. skąd poprzez wypłaty w bankomatach dokonała kradzieży środków pieniężnych w łącznej kwocie 3.000,- (trzy tysiące) zł i za tak przypisany czyn z mocy art. 279 §1 kk oraz art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk w zw. z art. 12 kk skazuje ją, a na podstawie art. 279 §1 kk wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

V. Z mocy art. 69 §1 kk i art. 70 §1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza W. O. na okres próby 3 (trzech) lat.

VI. Na podstawie art. 72 §1 pkt 1 i 4 kk zobowiązuje oskarżoną W. O. do:

- pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby, z częstotliwością raz na kwartał oraz
- wykonywania w okresie próby pracy zarobkowej.

VII. Na podstawie art. 46 §1 kk zobowiązuje solidarnie oskarżonych K. Ż. i W. O. do naprawienia wyrządzonej szkody, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Ł. Ł. kwoty 3.000,- (trzy tysiące) zł.

VIII. Zasadza solidarnie od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego Ł. Ł. kwotę 504,- (pięćset cztery) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

IX. Zasadza od Skarb u Państwa na rzecz adw. F. C. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście złotych i 92/100) zł tytułem wynagrodzenia, obejmującego także należny podatek VAT, za udzielenie oskarżonemu K. Ż. pomocy prawnej z urzędu.

X. Zwalnia oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 226/17

UZASADNIENIE

W dniu 05 listopada 2016 r, w mieszkaniu wynajmowanym przez małż. O., doszło do spotkania towarzyskiego, w którym poza w/w uczestniczyli K. Ż. i P. R. (1). W godzinach rannych, już 06 listopada 2016 r. do tego grona dołączył Ł. Ł., a później O. K..

(k. 178 verte-179, k. 65 verte, k. 91 verte-92, – zeznania P. R. (1)).

Nietrzeźwy Ł. Ł., nazywany przez znajomych (...), poszukując trzeźwego kierowcy zadzwonił do swojego kolegi K. Ż.. Oskarżony K. Ż. zgodził się na zorganizowanie transportu dla w/w i towarzyszącej mu wówczas O. K.. Poprosił W. O. aby pojechała z nim w miejsce, w którym przebywali jego znajomi. Następnie oskarżona W. O. wsiadła za kierownicę samochodu Ł. Ł., zaś K. Ż. poprowadził jej pojazd.

(k. 178 verte-179, k. 65 verte, k. 91 verte-92, – zeznania P. R. (1),

k. 76 verte – zeznania Ł. Ł.).

Obydwa samochody zostały zaparkowane w pobliżu kamienicy, w której zamieszkiwali małż. O., a podróżujący nimi udali się do nich. W pojeździe Ł. Ł. pozostała nietrzeźwa i śpiąca O. K.. Także portfel pokrzywdzonego wraz z dokumentami, w tym z kartą do bankomatu pozostał w schowku samochodu.

(k. 178 verte-179, k. 91 verte-92, – zeznania P. R. (1),

k. 76 verte, k. 152 – zeznania Ł. Ł.).

W mieszkaniu O. kontynuowano spotkanie i spożywanie alkoholu. Ł. Ł. miał ze sobą butelkę wódki. W toku rozmowy pokrzywdzony próbował wręczyć P. R. (1) pieniądze, według niej były to pieniądze za obietnicę towarzyskiego spotkania się z nim, a według pokrzywdzonego finansowe wsparcie w jej trudnej sytuacji materialnej, na którą się uskarżała. Pieniądże, którymi dysponował, posiadał w kieszeni spodni. Poza tym Ł. Ł. przekazał oskarżonej W. O. kwotę 100,- zł, aby udała się do sklepu i zakupiła alkohol, papierosy i drobne artykuły spożywcze. Pół godziny później do mieszkania W. O. weszła O. K., która po przebudzeniu się otworzyła samochód od środka. Wówczas Ł. Ł. dał kluczyki od swojego samochodu K. Ż. i poprosił go o przyniesienie z samochodu portfela, w którym miał m.in. kartę do bankomatu i kartkę z zapisanym do niej nr (...) oraz zamknięcie pojazdu, co oskarżony uczynił. Oskarżony po powrocie do mieszkania W. O. i położył przed Ł. Ł. portfel oraz kluczyki od jego samochodu. Na pytanie pokrzywdzonego dlaczego tak długo go nie było nie odpowiedział.

(k. 178 verte-179, k. 65 verte-66, k. 91 verte-92, – zeznania P. R. (1),

k. 152, k. 76 verte-77, k. 9 verte – zeznania Ł. Ł.).

W czasie spotkania, niektórzy z jego uczestników wychodzili i przychodzili ponownie. Mąż W. O. niezadowolony z zaistniałej w mieszkaniu sytuacji przebywał w oddzielnym pokoju, gdzie grał na komputerze; przez krótką chwilę towarzyszył mu zamieszkały po sąsiedzku M. N.. W pewnym momencie mieszkanie opuścili jednocześnie oskarżeni W. O. i K. Ż. oraz P. R. (1) i M. N.. Razem udali się do miasta samochodem m-ki T., którym kierowała W. O.. O godzinie 13⁰⁰ K. Ż. używając karty płatniczej pokrzywdzonego, wypłacił w bankomacie przy ul. (...) w Ł. kwotę 2.000,- zł; wcześniej sprawdził stan konta. Następnie przejechali na ul. (...). Po zatrzymaniu pojazdu w pobliżu K., oskarżona W. O. udała się do znajdującego się w tym markecie bankomatu. Używając karty płatniczej Ł. Ł. wypłaciła z jego konta najpierw kwotę 500,- zł, następnie podjęła próbę wypłacenia 700,- zł jednak transakcja nie została zrealizowana z uwagi na przekroczenie dziennego limitu wypłat, po czym skutecznie wypłaciła kolejną kwotę 500,- zł. Oskarżona powróciła do samochodu z pieniędzmi, które przekazała K. Ż.. Oskarżony podzielił pieniądze i rozdał je obecnym w pojeździe. P. R. (1) otrzymała kwotę 200,- zł. Następnie wszyscy udali się na M. w P. do M.

(k. 91 verte-92, k. 178 verte-179 – zeznania P. R. (1),

k. 152, k. 9 verte, k. 14 verte, k. 28 verte – zeznania Ł. Ł.,

k. 34 verte – protokół oględzin płyty z monitoringu,

k. 11-13 – informacje o transakcjach).

P. R. (1) nie powróciła już do mieszkania O., oskarżona odwiozła ją do babci, zamieszkałej w Ł. przy Al. (...). Także K. Ż. zrezygnował z uczestnictwa w dalszym spotkaniu. W. O. powróciła do mieszkania sama. Ł. Ł. stwierdził, że spotkanie się zakończyło i postanowił wrócić do domu. Przed wyjściem poprosił oskarżoną aby odwiozła O. K., kiedy ta się przebudzi.

(k. 91 verte-92, k. 178 verte-179 – zeznania P. R. (1),

k. 76 verte-77, k. 152 – zeznania Ł. Ł.).

Ł. Ł. zszedł do zaparkowanego samochodu i otworzył go z kluczyka. W pojeździe uchylona była szyba. Po przejechaniu około 200 metrów zauważył leżącą na wycieracze przed przednim fotelem pasażera kartę do bankomatu. Zaczął szukać portfela i przypomniało mu się, że zostawił go w mieszkaniu O.. Powrócił więc na miejsce wcześniejszego spotkania, a oskarżona oddała mu portfel.

(k. 76 verte-78, k. 152, k. 2 – zeznania Ł. Ł.).

Następnie Ł. Ł. udał się do bankomatu po pieniądze. Transakcja nie została zrealizowana więc zadzwonił na infolinię, gdzie dowiedział się, że nie może dokonać wypłaty, gdyż został przekroczony limit dzienny w wysokości 3.000,- zł. Stwierdził, że pieniądze musiał wypłacić K. Ż.. Pokrzywdzony zaczął jeździć po (...) lokalach z automatami do gier w poszukiwaniu w/w oskarżonego, jednak bezskutecznie. K. Ż. nie odbierał też telefonów od Ł. Ł..

(k. 152, k. 76 verte-78 – zeznania Ł. Ł.).

O. K. przebudziła się w mieszkaniu oskarżonej ok. godz. 17-18. W. O. zaproponowała, że ją odwiezie. Kiedy obydwie siedziały już w samochodzie podszedł do nich Ł. Ł. i poinformował je, że nie ma pieniędzy na koncie, gdyż zostały one wypłacone. Wyraził swoje przekonanie, że dokonał tego K. Ż.. W. O. udawała zaskoczoną.

(k. 152 verte-153, k. 82 – zeznania O. K.).

k. 152 – zeznania Ł. Ł.).

Około godziny 19 K. Ż. odebrał telefon od pokrzywdzonego. Nie był zaskoczony przedmiotem rozmowy i nie wyraził zgody na spotkanie z Ł. Ł. celem wyjaśnienia sprawy wypłat z konta. Na informację, że pokrzywdzony zawiadomi policję zareagował – „drwiąco zaśmiał się po czym rozłączył się” (k. 78). Jeszcze następnego dnia Ł. Ł. próbował porozumieć się z K. Ż. ale ten nie odpowiedział na sms-a, ani nie oddzwonił. W dniu 08 listopada 2016 r. pokrzywdzony zgłosił fakt kradzieży karty i wypłat pieniędzy z jego konta.

(k. 76 verte-78, k. 152 – zeznania Ł. Ł.).

W późniejszym czasie P. R. (1) dowiedziała się od W. O. o wypłaceniu pieniędzy z konta Ł. Ł., bez wiedzy pokrzywdzonego. W bezpośredniej rozmowie z K. Ż. dowiedziała się, że wypłat dokonywał w/w oskarżony i W. O..

(k. 92 – zeznania P. R. (1)).

Oskarżony **K. Ż.** ma 31 lat. Od 2014 r. pozostaje w separacji z żoną. Posiada syna w wieku 6 lat, na którego zobowiązany jest alimentacyjnie w wysokości 500,- zł miesięcznie. Pieniądze na alimenty otrzymuje od swoich rodziców. Na chwilę rozpoznawania sprawy K. Ż. nigdzie nie pracował, nie był zarejestrowany PUP w Ł. jako osoba bezrobotna, pozostawał na utrzymaniu rodziców ew. partnerek życiowych, które często zmieniał.

(k. 128-131 – wywiad środowiskowy,

k. 151 verte – dane osobopoznawcze).

Oskarżony miał w przeszłości konflikty z prawem, przy czym do czasu rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie odzyskał status osoby niekaranej. K. Ż. nie wykazuje objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego. Rozpoznane u niego uzależnienie od środków psychoaktywnych (marihuana, amfetamina), w zażywaniu których zadeklarował ponad roczną abstynencję, nie miało wpływu na jego poczytalność. W chwili przypisanych mu czynów miał zachowaną pełną zdolność do rozpoznania ich znaczenia, jak i możliwość pokierowania swoim postępowaniem.

(k. 175 – karta karna,

k. 162 – opinia sądowo-psychiatryczna).

Oskarżona **W. O.** ma 30 lat. Jest mężatką, przy czym po związaniu się z innym mężczyzną wyprowadziła się od męża. Posiada na utrzymaniu jedno dziecko w wieku 8 lat. Oskarżona nie jest zainteresowana wykonywaniem stałej pracy zarobkowej. Podejmowane przez nią zajęcia miały charakter krótkotrwały, gdyż rezygnowała z pracy. W środowisku

rodzinnym jest postrzegana jako osoba skupiona na własnej osobie, bardzo aktywna na portalach społecznościowych, lubiąca imprezy, utrzymująca relacje towarzyskie z osobami preferującymi wygodny styl życia.

W. O. nigdy nie leczyła się psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Dotychczas nie miała konfliktów z prawem.

(k. 148-149 – wywiad środowiskowy,

k. 151 verte – dane osobopoznawcze,

k. 174 – karta karna).

Oskarżeni K. Ż. i W. O. nie przyznali się do dokonania zarzucanych im czynów.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody oraz pozostały materiał zgromadzony w sprawie.

Oskarżony K. Ż. w swoich wyjaśnieniach (k. 179 verte), stwierdził, że podczas obecności w mieszkaniu W. O. został poproszony przez pokrzywdzonego aby udał się do bankomatu i wypłacił mu pieniądze rzędu 2.000 - 3.000,- zł . Utrzymał, że kartę od bankomatu otrzymał od samego Ł. Ł., który osobiście podał mu (...). K. Ż. podał, iż wypłaty pieniędzy pokrzywdzonego dokonał z bankomatu przy ul. (...) w Ł., a po powrocie do mieszkania W. O., pieniądze wraz z kartą przekazał mu „do ręki” (k. 100).

Powyższa część wyjaśnień nie polegała na prawdzie. Podane przez niego okoliczności nie przystają do zeznań pokrzywdzonego i nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach.

K. Ż. w ogólnikowych stwierdzeniach opisał swój wyjazd do miasta wraz ze współoskarżoną oraz M. N. i P. R. (1). Przyznał, że będąc w samochodzie przekazywał w/w pieniądze „P. dałem 200 złotych, M. dałem na pewno mniejszą kwotę” (k. 100).

Sąd nie kwestionuje faktu wręczenia przez oskarżonego w/w osobom pieniędzy, przy czym za nieprzekonujące uznaje tłumaczenie, że był to zwrot pożyczki. Poza tym mało prawdopodobne było dla Sądu stwierdzenie K. Ż., że w tamtym czasie dysponował dużą gotówką, którą „wygrałem na maszynach 4,5 tysiąca złotych” (k. 100). Zadeklarowana przez oskarżonego majątność nie przystaje do całokształtu jego zachowania, o którym mowa w wywiadzie środowiskowym, a także zeznaniach świadków, a dotyczących m.in. pożyczania przez niego pieniędzy od znajomych.

Wyjaśnienia K. Ż. miały walor wiarygodności, jedynie co do okoliczności bezspornych oraz w tej części, w której odnosił się co do długotrwałości i rodzaju więzi towarzyskich jakie utrzymywał z Ł. Ł. oraz niejednokrotnego dokonywania wcześniej wypłat pieniędzy z bankomatu na jego prośbę. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego, pokrywają się co do zasady z zeznaniami Ł. Ł..

Jeżeli chodzi o wyjaśnienia W. O. (k. 58), to Sąd nie miał podstaw aby podważać ich wiarygodność w tej części, w której opisała w jakich okolicznościach poznała Ł. Ł. i w jaki sposób znalazł się w wynajmowanym przez nią mieszkaniu.

Zgodne z innymi dowodami okazały się także stwierdzenia, o robieniu zakupów za pieniądze otrzymywane od pokrzywdzonego i inne dotyczące charakteru spotkania się u niej grona znajomych.

Wyjaśnienia oskarżonej nie mają waloru wiarygodności w najistotniejszym dla sprawy zakresie. W. O. przyznaje, że dokonała wypłaty 1.000,- zł z konta pokrzywdzonego, nadmieniając, że uczyniła to na jego prośbę i po osobistym przekazaniu jej karty do bankomatu i numeru (...).

Powyższa część wyjaśnień W. O. jest nieprawdziwa. Żadna z innych osób zebranych w wynajmowanym przez nią mieszkaniu, nie słyszała rzekomej prośby Ł. Ł. o wypłatę jego pieniędzy i nie widziała aby przekazywał jej kartę do bankomatu i podawał (...). Prawdziwym jedynie było usytuowanie bankomatu, z którego dokonała wypłaty.

Wyjaśnienia K. Ż. i W. O., którzy zgodnie utrzymują, że dokonali wypłat z konta pokrzywdzonego przy użyciu jego karty, na jego wyraźną prośbę, Sąd uznał za przyjęty przez oskarżonych kierunek obrony obliczony na uniknięcie odpowiedzialności karnej. Przy czym wobec doniosłości innych dowodów, tych wiarygodnych, tak ukształtowana linia obrony nie mogła przynieść spodziewanych przez oskarżonych efektów.

Generalnie wiarygodnym dowodem były, w ocenie Sądu, zeznania Ł. Ł. (k. 152, k. 2, k. 9 verte, k. 14 verte, k. 28 verte, k. 76 verte-78, k. 85 verte). Pokrzywdzony pod koniec postępowania przygotowawczego (k. 85 verte) wytłumaczył się z pominięcia niektórych okoliczności w czasie pierwszego przesłuchania (k. 2), a zważywszy na fakt, iż ogólny charakter jego pobytu w mieszkaniu O. nie należał do korzystnych dla niego (w zakresie proponowania paniom pieniędzy w zamian za spotkania towarzyskie nawet krępujące), tłumaczenie to jest przekonujące.

Ł. Ł. wskazał w swoich zeznaniach na konkretne okoliczności dotyczące wypłat pieniędzy z jego konta, co zostało udokumentowane oraz dotyczące jedynej możliwości wejścia w posiadanie przez K. Ż., jego portfela z zawartością m.in. karty do bankomatu i zapisanym na kartce nr (...). Fakt zejścia przez w/w oskarżonego do samochodu Ł. Ł. znajduje potwierdzenie w zeznaniach np. P. R. (1). Także inne podane przez Ł. Ł. okoliczności pobytu w mieszkaniu wynajmowanym przez małż. O. logicznie wpłatały się w pojedyncze informacje podane przez poszczególnych uczestników tego spotkania, w tym samych oskarżonych.

Przekonujące było także tłumaczenie Ł. Ł., że nie potrzebował w czasie spotkania aż tak dużej kwoty pieniędzy, a poza tym, gdyby prosił oskarżonych o dokonanie wypłat lub tylko wiedział o nich, to nie miałby potrzeby udawania się do bankomatu zaraz po opuszczeniu mieszkania małż. O.. Trafnie też zauważa, że W. O. nie miałyby potrzeby zasłaniania szalikiem twarzy przy bankomacie i dokonywania wypłaty na raty, i nie próbowałyby pobrać kwoty przekraczającej dzienny limit.

Zeznania O. K. (k. 152 verte-153, k. 30 verte, k. 44 verte, k. 81-82) nie należały do obszernych, ani treściwych, gdyż jak sama świadek przyznaje była nietrzeźwa i zmęczona, przez co większość czasu w mieszkaniu wynajmowanych przez małż O. spędziła śpiąc. Wskazała jednak na jeden istotny w sprawie szczegół, a mianowicie na zaskoczenie i niedowierzanie W. O., kiedy pokrzywdzony powiedział im o kradzieży pieniędzy z konta i swoich podejrzeniach, że uczynił to K. Ż.. Powyższe stwierdzenie przystaje do zeznań Ł. Ł. i dowodzi, że dokonane przez W. O. wypłaty z konta pokrzywdzonego nie zostały dokonane na jego prośbę.

Nieco więcej informacji dotyczących przebiegu spotkania w mieszkaniu wynajmowanym przez małż. O. zawarła w zeznaniach P. R. (1) (k. 178 verte-179, k. 65 verte - 66, k. 91 verte - 92). Świadek pomimo nieskrywanego sympatyzowania się z oskarżonymi, podała kilka istotnych okoliczności świadczących o sprawstwie K. Ż. i W. O..

P. R. (1), zastrzegając swój brak zainteresowania szczegółami, przyznała, że:

- sprawą zamknięcia samochodu pokrzywdzonego po opuszczeniu pojazdu przez O. K., zajmował się K. Ż.,
- uczestnicy spotkania wychodzili i przychodzili do mieszkania wynajmowanego przez małż. O., w tym także ona;
- uczestniczyła we wspólnym wyjeździe W. O., K. Ż., M. N. do miasta, podczas którego oskarżona udała się do bankomatu w K., a po powrocie przekazała pieniądze oskarżonemu, które osobiście podzielił i którymi ich obdarował;
- w późniejszych rozmowach z W. O. dowiedział się o wypłaceniu pieniędzy z konta Ł. Ł. bez jego wiedzy, a w rozmowie z K. Ż. dowiedziała się, że zrobił to on i W. O.,

W pozostałym zakresie zeznania P. R. (2), w ocenie Sądu, nie polegały na prawdzie. Świadek stwierdziła, iż słyszała, że Ł. Ł. prosił K. Ż. i W. O., a właściwie ich wszystkich o dokonanie wypłaty jego pieniędzy z bankomatu. Powyższa część zeznań P. R. (1) jest wyrazem solidaryzowania się z oskarżonymi i próbą wzmocnienia przyjętej przez nich linii obrony. Świadek dowiedziała się o zarzutach od samych oskarżonych i nic dziwnego, że będąc uczuciowo związana z

K. Ż., i więzami koleżeństwa z W. O. przytacza stwierdzenia, którymi w/w się bronią. Z drugiej strony obawiając się, że także jej osoba może zostać powiązana z wypłatami pieniędzy z konta pokrzywdzonego podała okoliczności, które nie przystawały do powyższych stwierdzeń, bo według niej nikt nie chciał się podjąć wypłacenia pieniędzy, o co rzekomo prosił pokrzywdzony, nie widziała aby Ł. Ł. przekazywał komuś kartę płatniczą i podawał nr (...).

Z zeznaniach P. R. (1) występuje szereg sprzeczności. Świadek najwyraźniej nie umiała powiązać i zinterpretować faktów oraz przyznanych przez nią okoliczności spotkania w mieszkaniu O. w taki sposób aby z jednej strony pomóc znajomym w uniknięciu odpowiedzialności karnej, a z drugiej całkowicie zdystansować się od ich działania na szkodę Ł. Ł..

Wypowiedzi P. R. (1) w czasie rozprawy, te dotyczące naiwności pokrzywdzonego i uczciwości „ich towarzystwa”, w którym nigdy nie dochodziło do kradzieży, to prywatne oceny świadka, nie mające wpływu na ustalenia faktyczne i nie podlegające sądowej ocenie pod kątem wiarygodności.

Jeśli chodzi o zeznanie M. N. (k. 68 verte, k. 111 verte), które ujawniono w trybie art. 391 §1 kpk w zw. z art. 333 §2 kpk na k. 179 verte, to nie wnoszą one nic istotnego do sprawy. Świadek odwołuje się do niepamięci spowodowanej stanem nietrzeźwości, co z uwagi na alkoholowy charakter spotkania w dniu 06 listopada 2016 r. jest bardzo prawdopodobne, Świadek kojarzył jedynie, w czasie jednej z wizyt w mieszkaniu O., obecność pokrzywdzonego, którego znał z widzenia i przezwiska (...). M. N. zaprzeczył aby otrzymał jakieś pieniądze, przy czym owo zaprzeczenie może stanowić próbę odcięcia się od wszystkich okoliczności, które związane były z pieniędzmi pokrzywdzonego, jak też (z uwagi na wspomniany stan nietrzeźwości) wynikać z rzeczywistej niepamięci tego faktu.

Walor wiarygodności i fachowości miała opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca K. Ż. (k. 162). Poczynione przez biegłych lekarzy ustalenia co do stanu zdrowia psychicznego w/w oskarżonego i jego pełnej poczytalności w chwili czynów są jednoznaczne i nie były kwestionowane przez strony.

Sąd nie miał żadnych podstaw aby kwestionować autentyczność i prawidłowość tworzenia pozostałych dokumentów zgromadzonych w sprawie, zarówno tych dotyczących okoliczności podmiotowych obydwójga oskarżonych (karty karne, wywiady środowiskowe), jak i tych pozyskanych na potrzeby niniejszego postępowania (informacje bankowe co do wypłat z rachunku pokrzywdzonego, nagrania z monitoringów zainstalowanych przy bankomatach, itp.).

Sąd zważył co następuje :

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, doprowadziła Sąd do ustalenia, że K. Ż., jak i W. O. są winni dokonania zarzucanych im czynów, z tym, że w nieco innej postaci niż zaproponowano to w akcie oskarżenia.

Okolicznością bezsporną jest, że zarówno K. Ż., jak i W. O. byli w posiadaniu karty płatniczej należącej do Ł. Ł. i używali jej w bankomatach do wypłacenia pieniędzy z konta pokrzywdzonego. Wiarygodne dowody wykazały, że działania w/w oskarżonych nie wynikały z realizacji prośby Ł. Ł. lecz zostały dokonane bez jego wiedzy i zgody.

Udowodnionym zostało, że kartę do bankomatu wraz z numerem (...) zabrał pokrzywdzonemu K. Ż., w chwili kiedy wszedł do samochodu aby na prośbę Ł. Ł. przynieść mu portfel ze schowka i zamknąć pojazd.

Zabór karty płatniczej w celu przywłaszczenia penalizuje art. 278 §5 kk. Cel działania i trwałość zamiaru kradzieży karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z bankomatu, dokonanej przez oskarżonego w dniu 06 listopada 2016 r. na szkodę Ł. Ł., nie może budzić najmniejszych wątpliwości, w świetle zeznań w/w pokrzywdzonego i późniejszych czynności podjętych przez oskarżonych. Takie zachowanie K. Ż. wyczerpało więc dyspozycje art. 278 §5 kk.

Wejście w posiadanie przez oskarżonego K. Ż. karty płatniczej należącej do pokrzywdzonego podyktowane było zamiarem dostania się do jego zasobów pieniężnych zgromadzonych na koncie bankowym. Zamiar ten K. Ż. urzeczywistnił przy czym nie działał już sam lecz w porozumieniu z W. O..

W dniu 06 listopada 2016 r. oboje oskarżeni udawali się do bankomatów na terenie Ł., ze skradzioną nieco wcześniej przez K. Ż. kartą płatniczą aby podjąć pieniądze i dokonać zaboru środków finansowych na szkodę Ł. Ł.. Numer (...) (kod) jako swoisty i niepowtarzalny klucz elektroniczny zabezpieczający dostęp do konta bankowego danej osoby za pośrednictwem bankomatu wraz z kartą bankomatową stanowią przeszkodę do zawładnięcia mieniem innej osoby. Pokonanie takiej przeszkody przez posłużenie się przez sprawcę skradzioną kartą bankomatową wraz z kodem (kluczem elektronicznym) w celu pobrania wbrew jej woli pieniędzy z bankomatu, wyczerpuje znamiona kradzieży z włamaniem w rozumieniu art. 279 § 1 k.k,

W taki też sposób tj. z art. 279 §1 kk zakwalifikować należało zachowania K. Ż. i W. O., kiedy wypłacili z konta Ł. Ł.:

- kwotę 2.000,- zł o godzinie 13⁰⁰ z bankomatu przy ul. (...) w Ł.;
- kwotę 500,- zł o godzinie 13²⁶ z bankomatu umiejscowionym w K. w Ł.;
- kwotę 500,- zł o godzinie 13²⁷ z bankomatu umiejscowionym w K. w Ł..

Pomiędzy wypłatą kwot po 500,- zł, w tym samym bankomacie

- podjęli próbę wypłacenia kwoty 700,- zł,

przy czym transakcja nie została zrealizowana, gdyż limit dzienny dostępnych środków P. określony został na kwotę 3.000,- zł. Dlatego też to jednostkowe zachowanie oskarżonych zakończone zostało na etapie usiłowania, które zakwalifikować należało z art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk.

Pomimo, iż pierwszej z opisanych transakcji dokonał fizycznie K. Ż., a pozostałych W. O., jest oczywistym, że działali oni wspólnie i w porozumieniu. O. byli w pełni świadomi, że posiadają kartę i nr (...) bez wiedzy pokrzywdzonego, a poszczególnych transakcji dokonali w czasie wspólnego wyjazdu, czego dowodzi niewielki odstęp czasowy pomiędzy poszczególnymi transakcjami; czas pomiędzy godziną 13⁰⁰, a 13²⁷ – był niezbędny na ich przejazd samochodem z Nowego (...) na ul. (...).

Ponieważ poszczególne zachowania oskarżonych podjęte zostały w niewielkich odstępach czasowych, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i niezmiennych okolicznościach sytuacyjnych, zasadnym było ujęcie tych działań jako czynu ciągłego, o którym stanowi art. 12 kk. Tym samym pełna kwalifikacja prawna czynu przypisanego W. O. oraz K. Ż. ma postać art. 279 §1 kk i art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk w zw. z art. 12 kk.

Rozstrzygając o karze –

za współmierne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów Sąd uznał :

dla K. Ż.:

1. za czyn z art. 278 §1 i 5 kk (przypisany w pkt I.) - karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. za czyn ciągły z art. 279 §1 kk w zw. z art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk w zw. z art. 12 kk (przypisany w pkt II.) - karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

Po stronie K. Ż. zachodzi kilka okoliczności niekorzystnie kształtujących

wymiar kar jednostkowych. Jedną z nich jest fakt, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu występków na szkodę osoby, którą znał i z którą utrzymywał kontakty koleżeńskie. K. Ż. prowadzi mało odpowiedzialny sposób życia, przerzucając ciężar utrzymania jego dziecka i jego samego na rodziców. Poza tym, zaraz po dokonaniu występków, pokrzywdzony starał się nawiązać z nim kontakt (przed złożeniem zawiadomienia), jednak oskarżony zignorował szansę na porozumienie się z Ł. Ł., co dowodzi jego wyjątkowo głębokiej demoralizacji.

Rozstrzygając o karze łącznej dla K. Ż. Sąd zastosował mieszaną zasadę łącznej kar i orzekł ją w wymiarze 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Przy tym rozstrzygnięciu Sąd miał na uwadze z jednej strony, że pomiędzy przypisanymi K. Ż. czynami zachodzi bardzo bliski związek czasowo-przedmiotowy, a z drugiej, że kradzież karty bankomatowej uwarunkowała jego dalsze czyny i umożliwiła współudział W. O.. Nie można było przeoczyć, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów na szkodę osoby dobrze znanej

dla W. O. :

za czyn ciągiły z art. 279 §1 kk w zw. z art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk (przypisany w pkt IV.) - karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

Warunki odpowiedzialności karnej W. O. kształtowały się nieco korzystniej niż współoskarżonego. Dopuściła się ona mniejszej ilości bezprawnych zachowań niż współoskarżony i miała status osoby niekaranej, także na chwilę czynu. Jej rola w realizacji czynu miała charakter głównie fizyczny i podporządkowany K. Ż. – to współoskarżonemu przekazała wypłacone pieniądze i wyłącznie on nimi dzielił.

Powyższe okoliczności w powiązaniu z lekkomyślnością samego pokrzywdzonego pozwoliło na wymierzenie co do niej kary pozbawienia wolności w dolnej granicy zagrożenia przewidzianego za czyn z art. 279 §1 kk oraz na zastosowanie wobec niej instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

W ocenie Sądu, W. O. - z uwagi preferowany styl życia, który opisano w ustaleniach faktycznych – wymaga maksymalnie długiego sprawdzenia i kontroli, w jaki sposób korzysta z okazanego jej dobrodziejstwa.

Zawieszenie wykonania kary wobec W. O., Sąd uwarunkował obowiązkiem pisemnego informowania Sądu o przebiegu okresu próby, z częstotliwością raz na kwartał oraz wykonywania pracy zarobkowej, aby zmotywować ją do zachowań bardziej preferowanych (pożądanych) przez ogół społeczeństwa.

Jeżeli oskarżona zlekceważy okazane jej dobrodziejstwo, będzie wystarczająco dużo czasu, aby na etapie postępowania wykonawczego zmienić co do niej prognozę na przyszłość i zarządzić wykonanie kary.

W wyroku Sąd na wniosek Ł. Ł. orzekł obowiązek naprawienia szkody, zobowiązując oskarżonych solidarnie do zwrócenia pokrzywdzonemu kwoty 3.000,- (trzy tysiące) zł.

Ł. Ł. swoje prawa strony i roszczenia wobec oskarżonych realizował z pomocą ustanowionego przez siebie pełnomocnika. Z tego względu, Sąd w wyroku obciążył oskarżonych kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 504,- (pięćset cztery) zł.

W toku postępowania sądowego, oskarżony K. Ż. korzystał z pomocy prawnej zapewnionej mu z urzędu. Koszty tej pomocy nie zostały uiszczone, w związku z tym, Sąd w wyroku orzekł o wynagrodzeniu dla adw. F. C.. Określając wysokość tego wynagrodzenia na kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście złotych i 92/100) zł, Sąd zastosował stawki minimalne przewidziane rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, powiększone o należny podatek VAT.

Ponadto Sąd orzekł o zwolnieniu obydwu oskarżonych z obowiązku uiszczania kosztów sądowych. Zdecydowana większość wydatków w niniejszej sprawie związana była z osobą K. Ż. (wynagrodzenie dla biegłych psychiatrów i obrońcy z urzędu), przy czym ani on, ani współoskarżona W. O. - nie pracują, nie posiadają żadnego majątku, a w zw. z tym wyegzekwowanie od nich jakichkolwiek należności byłoby nierealne. Ewentualne postępowanie egzekucyjne jedynie zwiększyłoby poniesione już przez Skarb państwa wydatki.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w wyroku.